

Regeringen har faktisk udtalt, at vi skal gøre mere for at hjælpe den gruppe, som har svært ved at finde fodfæste i samfundet og på arbejdsmarkedet, og med regeringens egne ord vel at mærke »ikke ved at gøre dem til hjælpeløse klienter«. Det er jeg også enig i, men det nuværende system placerer da i høj grad de mennesker, der befinder sig på starthjælpen, i en klientrolle, hvor deres afhængighed af det sociale system tydeliggøres på en uværdig måde, når de skal bede sagsbehandleren om penge til at betale vintertøj til deres børn eller ydelse til et medlemskab i den lokale fodboldklub.

Hvad giver den bedste integration? Det er et vigtigt spørgsmål, som jeg tror alle partier er interesserede i at diskutere, så vi kan finde frem til: Hvordan fremmer vi integrationen?

Jeg må bare pointere endnu en gang, at starthjælpen ikke er en løsning. Jeg mener, regeringen sætter integrationen på højkant for en politik, som den tidligere regering afprøvede med en såkaldt introduktionsydelse, og det blev fundet for let og ubrugeligt.

I hele dette spil om økonomi bliver de helt store tabere børnene. Venstre understregede i sit oplæg om bedre vilkår for samfundets udsatte grupper, at alle børn har krav på at opleve en god barndom. Jeg går ud fra, at det også gælder børn af de svage indvandrer- og flygtningegrupper. Hvis alle børn har krav på en god barndom, burde ydelsesniveauet for forsørgelsen tage udgangspunkt i de økonomiske vilkår, et barn skal vokse op under.

Kristendemokraterne har hele tiden sagt, at starthjælpen er en isolationsydelse, og det mener vi fortsat den er. Nettoeffekterne af stramningerne med hensyn til integration er mere negative end positive.

Vi kan støtte Enhedslistens forslag.

Så skal jeg sige fra De Radikales ordfører, som ikke kunne være til stede, at De Radikale også støtter forslaget.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Søren Søndergaard.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil sige tak for debatten og starte med at glæde mig over, at vi jo kan se frem til en afskaffelse af starthjælpen, lige så snart vi får et regeringskifte – og med lidt held kan det vel allerede ske her i foråret. Måske ministeren kan kommentere

på det, det ved jeg ikke. Det er i hvert fald oplagt, at der er basis for en ny politik på det område, og det giver jo bestemt de flygtninge, de indvandrere, men også de danskere, som i dag efter bedste evne må overleve på starthjælp, et håb for fremtiden.

Desværre har jeg næsten svært ved at undre mig over, at regeringspartierne og Dansk Folkeparti holder fast på, at en del af befolkningen fortsat skal leve af et beløb, der svarer til mellem halvdelen og tre fjerdedele af, hvad Forbrugerinformation kaldte et discountbudget.

Ministeren kunne ikke lide, at Forbrugerinformationens beregning blev brugt. Det er også i orden, men jeg synes jo så bare, at ministeren skal være behjælpelig med, at vi så hurtigt som muligt får lavet en officiel fattigdomsgrænse i Danmark, sådan at vi kan diskutere på basis af noget mere fælles, kvalificeret gods.

Der har været en tendens til, at debatten er blevet en talkrig – det viste ministerens indlæg jo også – og dermed har der også været en tendens til, at de menneskelige aspekter gemmes væk bag ved procenter og beregningsmetoder. Nu er det jo ikke sådan, at jeg underkender, at vi skal vide, hvad vi taler om, inklusive om starthjælpen har en stor betydning for, om folk kommer i arbejde eller ej, men jeg vil godt slå fast, at uanset om det er 15, 19 eller 20 pct. af starthjælpsmodtagerne, som i løbet af et år er kommet i arbejde, så er livet på starthjælp for det store flertal, altså de resterende, den barske virkelighed for mere end 2.000 voksne og et ukendt antal børn.

En alt for stor del af debatten om starthjælp har også været baseret på, hvordan verden ser ud fra, jeg fristes til at sige den rige side af bordet. Vi har især set integrationsministeren snakke med borgmestre og kritisere kommunale sagsbehandlere, men hvad når starthjælpsmodtagerne får ordet? Vi har bl.a. fået et indtryk gennem Starthjælpsnetværkets interview af 43 voksne og 23 børn på starthjælp, og det er jo rystende læsning om, hvor skidt de her mennesker bliver behandlet i det danske samfund, et indtryk, som jeg i øvrigt selv fik bekræftet på et møde i oktober i Odense, hvor vi havde været med til at samle 80 mennesker på starthjælp og kunne diskutere igennem med dem de vilkår, de lever under, som jo bl.a. betød, at den eneste måde, vi kunne gennemføre mødet på, var ved at sikre, at folk blev transporteret dertil, fordi folk ikke havde penge til at rejse landet rundt.